

nechtění

kristina ohlssonová

FLEET

Kristina Ohlssonová

Nechtění

nechtění

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2009
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2013

ISBN 978-80-87497-21-0
ISBN 978-80-7473-062-2 (PDF)

Pro Thelmu

Část 1.

Falešné stopy

Pondělí

Vždy když nechal myšlenkám volný průběh, vzpomněl si z nějakého důvodu na tu zdravotní kartu. Obvykle se to stávalo v noci.

Ležel bez hnutí v posteli a civěl do stropu, po němž lezla moucha. Nikdy neměl v oblibě tmu a odpočinek. Jako by ho se západem slunce přepadla bezbrannost a obklopila únava a tma. Bezbrannost naprosto odpořovala jeho přirozenosti. Velkou část života věnoval obezřetnosti a připravenosti. Navzdory rokům tréninku pokládal za krajně obtížné být ve střehu i ve spánku. Schopnost jednat vyžadovala bdělost. A on byl zvyklý bdít. Zvyklý nepodléhat únavě, která přetrvávala, když zavrhl spánek.

Už dlouho se mu nestalo, že by ho v noci vzbudil vlastní pláč. Dávno překonal bolest a slabost, které přinášely vzpomínky. V tomto ohledu dospěl v úsilí o vnitřní klid opravdu daleko.

Ale přece.

Jestliže pevně zavřel oči a kolem bylo naprosté ticho, občas se mu zjevila. Její korpulentní tělo se vymanilo z temných stínů a blížilo se k němu kolébavým krokem. Pomalu, pozvolna, jako vždy.

Ještě stále se mu zvedal žaludek ze vzpomínky na její vůni.

Temnou, sladkou a prašnou. Nedýchatelnou. Jako pach knih v její knihovně. Slyšel její hlas:

„*Ty tvrdohlavej budižkničemu. Ty nemožnej spratku.*“
Padla ho a držela. Za slovy pokaždé následovala bolest. A trest. A oheň. Vzpomínka na oheň v některých částech jeho těla stále ještě přežívala. Rád si prstem přejížděl po jizvě. Připomínala mu, že přežil.

Když byl malý, myslel si, že trest je důsledkem toho, že dělá vždycky všechno špatně. Na základě své dětské logiky se proto snažil dělat věci správně. Zoufale a úporně. Jenže marně.

Teprve když trochu povyrostl, došlo mu, že nikdy nemůže udělat nic správně. Špatné a trestuhodné byly nejen jeho činy, nýbrž celá podstata jeho bytí. Byl trestán za svou existenci. Protože kdyby neexistoval, Ona by nezemřela.

„*Neměl ses nikdy narodit!*“ řvala mu do obličeje. „*Ťsi zlo! Zlo!*“

Pláč, jenž přicházel po ohni, musel být tichý. Tak tichý, aby ho neslyšela. Protože jinak se vrátila. Vždycky.

Pamatoval si, jak v něm to obvinění dlouho vzbuzovalo panický strach. Jak se člověk může vyrovnat s tím, z čeho ho vinila? Jak by mohl napravit, odčinit svůj hřích?

Ta zdravotní karta.

Vyhledal nemocnici, ve které se léčila, a nahlédl do kartotéky. Hlavně proto, aby si uvědomil rozsah svého zločinu. V té době už byl plnoletý. Plnoletý a navěky odsouzený k vině. To, co si přečetl v její kartě, ho však viny zcela nečekaně zprostilo. A s vysvobozením se dostavila i síla a energie. Náhle měl před sebou nový život a s ním také nové zásadní otázky, k nimž musel zaujmout stanovisko. Otázka už nezněla, jak odčinit vlastní vinu, nýbrž jak odčinit bezpráví, které na něm bylo spácháno.

Vleže se maličko pousmál do tmy a pohlédl na svou novou panenku. Říkal si, ačkoli jistě to vědět nemohl, že takhle by mu mohla vydržet déle než ostatní. Jen se nejdřív musí vyrovnat se svou minulostí, tak jako se s ní vyrovnal on. A k tomu stačí pevná ruka. Jeho pevná ruka.

A spousta lásky. Jeho zvláštní lásky, která jí ukáže cestu.

Opatrně ji pohladil po zádech. Nechtěně, nebo snad proto, že si nebyl vědom poranění, která jí způsobil, jí přejel přímo po té nejčerstvější modřině, jež jí zdočila lopatku a podobala se malému temnému jezírku. S trhnutím se probudila a otočila se tváří k němu. Oči se jí leskly strachem. Nikdy si nemohla být jistá, co jí ve tmě čeká.

„Už je čas, Panenko. Můžeme začít.“

Její útlý obličej zalil krásný, rozespálý úsměv.

„Zítرا začneme,“ pošeptal jí.

Pak se převalil zpátky na záda a znovu upřel pohled na mouchu na stropě. Byl vzhůru a ve střehu. Spánek zavrhl.

Úterý

První dítě zmizelo uprostřed léta a za neustávajících dešťů. Začalo to v úterý. Ten den mohl klidně uplynout bez povšimnutí jako kterýkoliv jiný, avšak nakonec se z něj vyklubal den, který od základu změnil život několika lidem. Jedním z nich byl i Henry Lindgren.

Bylo to třetí úterý v červenci a Henry měl zrovna službu v rychlíku X2000 z Göteborgu do Stockholmu. Pracoval u dráhy déle, než si byl ochoten připustit, a vůbec si nedovedl představit, co s ním bude, až jednoho dne odejde do důchodu. Co si pak počne se vším volným časem? Tak sám?

Za to, že si natolik dobře pamatoval onu mladou ženu, které se cestou ztratilo dítě, zřejmě vděčil svému smyslu pro detaily. Žena měla zrzavé vlasy, zelenou blůzku a sandály, ze kterých jí koukaly modře nalakované nehty. Kdyby Henry s manželkou bývali měli dceru, nejspíš by vypadala přesně takhle. Jeho žena měla zamlada snad nejzrzavější vlasy na světě.

Když ale Henry té zrzavé paní s dcerou hned za Göteborgem kontroloval lístky, všiml si, že holčička se své mamince vůbec nepodobá. Měla kaštanové vlásky splývající v měkkých vlnách, které působily až nepřirozeně. Zahalovaly jí ramena a zčásti i obličejík. Dívenka měla tmavší pleť než maminka a velké modré oči. Nos

Jí zdobily malinkaté pihy, díky nimž působila méně panenkovsky. Při odchodu se na ni Henry usmál a ona mu úsměv plaše opětovala. Zdálo se mu, že vypadá unaveně. Odvrátila se a pohlédla ven z okna. Hlavu si opírala o opěradlo.

„Lilian, jestli si chceš dát nohy na sedadlo, tak se zuj,“ uslyšel Henry slova matky ve chvíli, kdy se otočil k dalšímu cestujícímu. Když se pak obrátil zpátky, zahlédl, jak holčička odkopla sandály na zem a skrčila nohy pod sebe. Sandály zůstaly na svém místě i poté, co zmizela.

Cesta z Göteborgu do Stockholmu byla děs a hrůza. Ve druhém největším švédském městě měl na stadionu Ullevi předchozího večera koncert jeden z nejznámějších švédských zpěváků. Spousta lidí se druhý den po koncertě vracela do Stockholmu právě dopoledním vlakem.

Problémy začaly v pátém vagonu, kde dva mladíci pozvraceli sedadla a sváděli to na kocovinu po včerejším koncertě a následném tahu. Henry tedy běžel pro saponát a hadr. Hned nato vypukla ve třetím vagonu rvačka mezi dvěma dívkami. Jakási blondýna obvinila jednu brunetu, že jí chce přebrat kluka. Henryho pokusy je usmířit se ukázaly jako marné. Teprve za Skövde, v půli cesty, se situace trochu zklidnila. Obě sokyně konečně usnuly a Henry si mohl v klidu vypít kávu s Nelli, která dnes měla službu v restauračním voze. Cestou zpátky si Henry všiml, že zrzavá paní i její dcerka Lilian také usnuly.

Pak cesta ubíhala relativně klidně, ovšem ne naddlouho. Těsně před Flemingsbergem, když jim do Stockholmu zbývalo jen pár desítek kilometrů, ohlásil druhý průvodčí jménem Arvid Melin, že strojvedoucí právě dostal zprávu, že na závěrečném úseku trati těsně před stockholmským hlavním nádražím došlo k závadě na

signalizačním zařízením a vlak bude mít pět až deset minut zpoždění.

Zatímco stáli ve Flemingsbergu, všiml si Henry, že zrzavá paní náhle vystoupila. Sama, bez dcery. Nenápadně ji pozoroval okénkem kupé v šestém vagonu, určeném pro personál. Viděl, jak rázně přešla na druhou stranu nástupiště, kde bylo méně lidí, a vytáhla něco z kabelky. Snad mobilní telefon. Henry si pomyslel, že holčička nejspíš pořád spí. Alespoň v Katrineholmu ještě spala. Co to sakra dělám? přistihl se Henry. Jsem snad nějaký šmírák nebo co?

Odvrátil pohled a pustil se do luštění křížovky v novém čísle časopisu *Zahrádkář*. Stokrát si pak říkal, co by se bývalo stalo, kdyby tu paní na nástupišti nespustil z očí. Nezáleželo na tom, kolik lidí mu opakovalo, že to přece nemohl tušit a že si nemá co vyčítat. Henry byl skálopevně přesvědčený, že jeho zápal pro křížovky zničil té mladé mamince život. A nemohl to vůbec ničím odčinit.

Když pak v reproduktoru zazněl Arvidův hlas vyzývající cestující, aby se vrátili na místa, neboť vlak je připraven k odjezdu, byl Henry ještě stále zabraný do luštění křížovky.

Později si nikdo nevybavoval, že by viděl za vlakem běžet mladou ženu. A přitom za ním určitě běžet musela, protože hned po několika minutách jízdy zazvonil Henrymu služební telefon. Mladé mamince, která seděla s dcerkou na místě číslo šest ve druhém vagonu, ujel ve Flemingsbergu vlak a ona zůstala na peroně. Na dispečinku říkali, že teď už jede taxíkem do Stockholmu. Její dcera je tudíž nyní ve vlaku sama.

„Sakra,“ ulevil si Henry, jakmile zavěsil. Proč vždycy někdo musí něco zvorat? Copak nemůžu mít aspoň chvíli klid? Nikoho ani nenapadlo, že by mohli zastavit v některé z dřívějších stanic, když už byli tak blízko

konečné. Henry ráznými kroky zamířil do druhého vagonu, kde zjistil, že paní, která zmeškala vlak, nemůže být nikdo jiný než ona zrzavá žena, kterou viděl vystupovat. Její dcerka tu totiž seděla sama a ještě pořád spala.

Mobilním telefonem oznámil na dispečink, že holčička spí a že mu připadá zbytečné ji budit a stresovat, dokud nedorazí do Stockholmu. Na to nikdo nic nenamítal a Henry navíc slíbil, že se na konečné stanici o holčičku osobně postará. *Osobně*. To slovo mu bude znít v hlavě ještě dlouho.

V okamžiku, kdy vlak projel stanicí Stockholm-jih, se začaly dívky ve třetím vagonu znovu prát a křičet. Právě když jeden z cestujících procházel ze druhého do třetího vagonu a dveře se automaticky otevřely, dolehlo k Henrymu řinčení tříštícího se skla. Nechal tedy dítě dítětem a s nervy na pochodu zavolal vysílačkou kolegu.

„Arvide, přijď okamžitě do třetího vagonu!“ zavelel. Kolega se však neozýval. Než se Henrymu podařilo od sebe ty dvě dívky odtrhnout, stihl vlak s typickým zasyčením, které znělo téměř jako těžký, namáhavý povzdech starého člověk, zastavit.

„Ty kurvo!“ vřeštěla jedna.

„Ty píčo!“ nedala se její kamarádka.

„Že se nestydíte,“ okřikla je starší paní, která si právě z police na zavazadla sundávala kufr.

Henry se rychle prodíral v uličce zástupem lidí, kteří mířili ke dveřím, a přes rameno na ty dvě bojovnice zavolal:

„Už toho bylo dost. Koukejte okamžitě vystoupit!“ Přitom pokračoval dál do druhého vagonu doufaje, že se holčička nevzbudila. Div že během té krátké cesty neporazil několik lidí. Klidně by odpřisáhl, že nebyl pryč ani tři minuty. A navíc byl přece tak blízko.

Když se však vrátil do druhého vagonu, spící holčička byla pryč. Zůstaly po ní jen sandálky na zemi. Ven na peron se zatím valil dav cestujících, kteří sem za Henryho doprovodu dorazili z Göteborgu.

Alex Recht pracoval u policie už déle než čtvrt století. Proto byl přesvědčen, že si může bez uzardění dovolit tvrdit, že za ta léta praxe získal bohaté zkušenosti, nemalé profesionální schopnosti i dobrou intuici. Často slýchal, že má dobrý šestý smysl.

Máloco je pro policistu důležitější než právě intuice. Ta je znakem schopného profesionála, právě ona odděluje zrna od plev, přestože nikdy nenahrazuje fakta, pouze je doplňuje. Máte-li všechny karty na stole a všechny kousky skládačky jsou odkryté, zbývá ještě pochopit jejich význam, spojit útržky informací v celek.

„Mnoho je povolanych, avšak málo vyvolených,“ prohlásil Alexův otec při slavnostním projevu poté, co jeho syn získal své první zaměstnání u policie.

Ve skutečnosti si Alexův otec přál, aby se jeho syn stal knězem, tak jako všichni prvorození synové v jejich rodě. Těžko se smířoval s tím, že se jeho potomek rozhodl pro dráhu policisty.

„Policejní služba je svým způsobem taky poslání,“ namítl Alex smířlivě.

Otci předtím trvalo několik měsíců, než oznámil, že se uvolil akceptovat synovo rozhodnutí. Možná to celé poněkud ulehčila skutečnost, že se pro kněžskou drá-

hu později rozhodl Alexův mladší bratr. Alex mu za to byl v každém případě neskonale vděčný.

Alex rád pracoval s lidmi, kteří stejně jako on považovali svou práci za poslání. S lidmi s dobrou intuicí a dobře vyvinutým smyslem pro to, co jsou fakta a co nesmysl.

Možná právě proto, přemítal v duchu během jízdy autem ke stockholmskému hlavnímu nádraží, mu vůbec nepadla do noty jeho nová kolegyně Fredrika Bergmanová. Alexovi připadalo, že nejenže svou novou práci nebere jako poslání, ale navíc pro ni ani nemá vlohy. Na druhou stranu se však utěšoval, že Fredrika se určitě u policie dlouho neohřeje.

Nenápadně zašilhal na sedadlo spolujezdce, kde kolegyně seděla. Měla tak neuvěřitelně rovná záda. Hned, jak ji poprvé uviděl, ho napadlo, jestli náhodou nesloužila v armádě. Dokonce si přál, aby měl pravdu. Ani při důkladném zkoumání jejích papírů však nepřišel na nic, co by nasvědčovalo tomu, že by Fredrika strávila v armádě byť jen hodinu. Alex si povzdychl. V tom případě to musí být bývalá gymnastka, protože takhle rovné držení těla přece nemůže mít žádná normální ženská, která v životě nedělala nic zajímavějšího, než že studovala na univerzitě.

Alex si diskrétně odkašlal a napadlo ho, jestli by jí, ještě než dojedou na místo, neměl něco říct o tom případě. Fredrika přece jen s podobnými záležitostmi neměla žádné zkušenosti. Jejich oči se krátce střetly a Alex znovu upřel pohled na cestu.

„To je ale provoz,“ zabrblal.

Jako by někdy v centru Stockholmu nebyl provoz.

Za dlouhá léta u policie Alex vyšetřoval řadu případů pohřešovaných dětí, a čím dál tím víc se přikláněl k názoru, že *děti se neztrácejí samy od sebe. Ztrácejí je dospělí.* Bylo to tak téměř pokaždé. *Téměř* pokaždé. Každé ztra-

cené dítě mělo také ztraceného rodiče. Lajdáka, který si podle Alexova názoru radši vůbec neměl děti pořizovat. Ne že by všichni byli alkoholici nebo podobné ztracené existence. Stejně tak to mohli být i lidé, kteří třeba moc pracovali, příliš často a příliš pozdě večer se scházeli s kamarády, nebo někdo, komu na vlastních dětech jednoduše zrovna nezáleželo. Děti, které měly v životě dospělých pevně určené místo, se tak často neztrácely. Alespoň podle Alexovy teorie.

Když vystoupili z auta, visely na obloze těžké černé mraky a tlumené hřmění v dálce věstilo bouřku. Vzduch byl neuvěřitelně vlhký a tíživý. Byl to jeden z těch dní, kdy si člověk nepřeje nic jiného, než aby už bouřka konečně přišla, jen aby se pročistil vzduch a dalo se zase dýchat. Za mračny nad Starým Městem se zablesklo. Bouřka byla na cestě.

Alex a Fredrika rychle vešli hlavním vchodem do budovy hlavního nádraží. Třetí člen vyšetřovacího týmu, Peter Rydh, zavolal Alexovi na mobil a oznámil mu, že už je na cestě. Alexovi se ulevilo. Představa, že by měl takovéhle vyšetřování zahájit sám s kancelářskou myší, jako je Fredrika, se mu vůbec nezamlouvala.

Na nástupišti sedmnácté koleje, u níž stál vlak, z něhož se to dítě ztratilo, stanuli v půl čtvrté. Vlak se stal místem činu a jako takový byl řádně prohledán. Švédské dráhy oznámily, že zatím není jasné, kdy bude souprava opět uvedena do provozu, což ten den vedlo k řadě zpoždění. Většina lidí na nástupišti měla policejní uniformu, až na pár výjimek. Alex usoudil, že zrzavá paní, která seděla na modré plastové bedně s nápisem *písek* a vypadala vyčerpaně, a přece podivně klidně, bude určitě matka zmizelého dítěte. Intuitivně vycítil, že to není typ rodiče, který by jen tak ztratil dítě, a rychle polkl. Jestli se ale dítě neztratilo samo, musel ho někdo unést. A jestli ho někdo unesl, pak to vůbec nebude tak jednoduché.

Uklidni se, napomenul se v duchu. Zatím toho věděl příliš málo na to, aby z toho mohl vyvozovat jakékoliv závěry.

K Alexovi a Fredrice přikročil mladík v policejní uniformě. Měl pevný, ale upocený stisk ruky a poněkud nesoustředěný, těkavý pohled. Představil se jen křestním jménem. Jens. Alex si pomyslel, že to bude zřejmě nováček, který právě opustil policejní akademii, a tohle bude jeden z jeho prvních případů. Nedostatek zkušeností u nováčků Alexe děsil. Z většiny z nich během prvního půl roku přímo čísel zmatek a chvílemi i čirá panika. Alex přemýšlel, jestli ten zelenáč, se kterým si právě potrásal rukou, už paniku překonal. Určitě musel být zmatený z toho, co tam Alex dělá. Bylo velmi neobvyklé, aby komisaři sami jezdili vyslýchat svědky. Alespoň v tak rané fázi vyšetřování.

Alex se nadechl, aby mladíkovi vysvětlil, proč přijel, Jens ho však předběhl. Překotně a zajímavě spustil:

„Zavolali nás až půl hodiny po příjezdu vlaku. To už byli všichni cestující fuč. Teda kromě támhle těch.“ Nedbale mávl rukou směrem ke skupince lidí stojících kousek za ženou, kterou Alex v duchu identifikoval jako matku dítěte. Alex pohlédl na hodinky. Půl čtvrté a deset minut. Takže od zmizení dítěte uběhla skoro hodina a půl.

„Prohledali jsme celej vlak. Nikde není. To dítě jako. Šestiletá holka. A vypadá to, že ji ani nikdo neviděl. Aspoň nikdo, s kým jsme mluvili. Ale zůstaly tam jejich zavazadla. Ta holka si vůbec nic nevzala. Dokonce ani boty. Ty ležely na zemi pod sedadlem.“

Do střechy nad peronem udeřily první kapky deště. Zahřmělo, tentokrát hlasitěji. Alex si pomyslel, že horší léto snad ani nepamatuje.

„Támhleto je její matka?“ zeptala se Fredrika a diskrétním posunkem ukázala na zrzavou paní.

„Jo. Přesně tak,“ přikývl mladý policista. „Jmenuje se Sara Sebastianssonová. Odmítá jít domů, dokud toho prcka nenajdem.“

Alex si v duchu povzdychl. To je snad jasné, že je to matka toho dítěte. Jeho by ani nenapadlo ptát se na něco tak evidentního. Prostě to věděl, *cítil to*. Fredrika podobnou intuici úplně postrádala. Na všechno se ptala a všechno zpochybňovala. Alexe to vytáčelo. Takhle se přece nedá pracovat. Kéž by si sama brzy uvědomila, že se na tuhle práci vůbec nehodí.

„Proč zavolali policii až za tak dlouhou dobu?“ pokračovala Fredrika.

Alex zbystřil. Konečně první smysluplná otázka.

Jens se narovnal. Až dosud znal odpovědi na všechny otázky, které mu oba starší kolegové položili.

„No, ono je to celý nějak zamotaný,“ spustil a Alex si všiml, že se snaží nezápat na Fredriku s otevřenou pusou. Vlak se zdržel ve Flemingsbergu a matka té holčičky vystoupila, že si zavolá. Dítě nechala ve vlaku, protože prej spalo.“

Alex zamýšleně přikývl. *Děti se neztrácejí samy od sebe. Ztrácejí je rodiče. Že by tu ženskou přece jen špatně odhadl?*

„No a na nástupišti k ní prej přišla nějaká holka, jako k paní Sebastianssonové, a prosila ji, jestli by jí nepomohla, že má nemocnýho psa. Proto jí ten vlak ujel. Hned zavolala na Švédské dráhy a oznámila, že jí ve vlaku zůstala dcera, a že sama sedá do taxíku a jede do Stockholmu.“

Alex poslouchal s povytaženým obočím.

„Jenže když vlak přijel, bylo dítě fuč. Průvodčí a ostatní zaměstnanci ho hned začali hledat. Lidi se hrnuli ven a skoro nikdo z cestujících nebyl ochotnej jim pomoci. Nakonec sehnali dole v Burger Kingu aspoň jednoho chlápka z ochranky. A pak dorazila matka, teda tamhle

paní Sebastianssonová, taxíkem a dozvěděla se, že její dcera zmizela. Hledali dál, mysleli si, že se holka probudila a vystoupila jako první, nebo tak něco. Ale nikde nebyla. Teprve potom zavolali policii. Jenže my jsme ji taky nenašli.“

„Vyvolávali jste ji rozhlasem v čekárně?“ zeptala se Fredrika. „Třeba je někde uvnitř.“

Jens nejdřív přikývl a vzápětí zavrtěl hlavou. „Jo, vyvolávali. Celou nádražní budovu teď prohledává několik policajtů i dobrovolníků. Prej to co nevidět vyhlásí i v místním rádiu a požádají o pomoc veřejnost. A taky taxikářský firmy. Jestli ta holka odešla sama, nemůže být daleko.“

Fredrika pomalu přikývla. Alex pohlédl na matku sedící na modré bedně. Vypadala vyčerpaně. Zničeně.

„Vyhlaste to i jinými jazyky,“ vyzvala ho Fredrika.

Oba muži na ni tázavě pohlédli.

„Spousta lidí tu má jiný mateřský jazyk než švédštinu. Třeba něco viděli. Vyhlaste to anglicky. A taky německy a francouzsky, jestli to půjde. Možná i arabsky.“

Alex souhlasně přikývl, že má Jens udělat, co Fredrika navrhla. Mladík odběhl, zřejmě velmi znepokojen myšlenkou, kde rychle sežene někoho, kdo umí arabsky. Déšť zatím skrápěl hlouček lidí opodál a tlumené hřmění přešlo v hlasité dunění, jehož ozvěna se šířila celou nádražní halou. Byl to odporný den uprostřed stejně odporného léta.

Peder Rydh spěchal k Alexovi s Fredrikou po peroně přesně ve chvíli, kdy odcházel Jens, a nevěřicně přítomně civěl na Fredričino dvouřadé béžové sako. Copak ta ženská absolutně netuší, jak by měla dát svému okolí i bez uniformy najevo, že patří k policii? Blahosklonně kýval na kolegy, které míjel, a mával služebním průkazem na znamení, že je jedním z nich. Málem dostal chuť poplácat mladší kolegy po zádech. S láskou sice vzpomínal na léta strávená v hlídkovém voze, ale neměnil by. Pozice vyšetřovatele měla své výhody.

Když Alex uviděl blížícího se Pedera, pokynul mu na pozdrav a věnoval mu vděčný pohled, že konečně dorazil.

„Vracel jsem se zrovna z jedné schůzky na západním předměstí, když jsem dostal zprávu o tom ztraceném dítěti. Tak jsem cestou nabral Fredriku a hned jsme vyrazili,“ vysvětlil rychle. „Nechci se tu zdržet moc dlouho, jen jsem se potřeboval trochu vyvětrat,“ pokračoval a věnoval kolegovi významný pohled.

„Chceš říct, že jsi potřeboval vypadnout do terénu? Že už tě nebaví sedět v kanclu?“ usmál se Peder a místo odpovědi se mu dostalo unaveného přikývnutí. Na tom se oba muži i přes značný věkový rozdíl naprosto shodli. Člověk nikdy nezastává tak vysokou funkci,

aby si mohl dovolit ztratit kontakt s realitou. A nic není vzdálenější realitě než sezení na zadku v kanceláři.

Oba muži však předpokládali, že v tom se s nimi Fredrika neshodne, a proto to dál nerozváděli.

„Tak fajn,“ ujal se velení Alex. „Uděláme to takhle: Fredrika si vezme na starost úvodní výslech matky toho dítěte a ty, Pedere, zatím vyslechněš personál z vlaku a taky zjistíš, jestli si někdo z těch, co tu zůstali, nevšiml něčeho zvláštního. Na výslechy bychom sice správně měli být dva, ale řekl bych, že na to teď není čas.“

Fredrice takové rozdělení úkolů naprosto vyhovovalo, zdálo se jí však, že v Pederových očích zahlédla náznak nelibosti. Zřejmě by nejradši matku dítěte vyslechl sám. Alex si toho patrně také všiml, protože vzápětí dodal:

„Jediný důvod, proč chci, aby s tou matkou promluvila Fredrika, je, že je žena. To bývá vždycky jednodušší.“

Peder se hned zatvářil o něco spokojeněji.

„Tak se tu zatím mějte. Uvidíme se pak na stanici,“ ukončil hovor Alex.

Fredrika si povzdychla. *Jediný důvod, proč chci, aby s tou matkou promluvila Fredrika...* Pořád ta samá písnička. Každý úkol, který jí přidělí, musejí něčím obhájit. Připadá si jako cizí těleso v cizím vesmíru. Všichni neustále zpochybňují a omlouvají její přítomnost. Fredrika byla tak našťvaná, že si v tu chvíli vůbec neuvědomila, že ji Alex nejen pověřil výslechem matky, nýbrž ji navíc nechal samotnou. V podstatě počítala dny, které jí ještě zbývaly ve vyšetřovací skupině Alexe Rechta. Byla rozhodnutá odkroutit si zkušební dobu a jít. V jiných institucích její schopnosti určitě ocení nesrovnatelně lépe.

Jen jednou jedinkrát se ohlédnu přes rameno a pak už nikdy, plánovala si v duchu Fredrika a představovala si, jaké to bude, až onoho dne naposledy vyjde z policejní stanice ve čtvrti Kungsholmen.

Fredrika se vytrhla ze zamyšlení a zaměřila se na přítomnost. Totiž na to ztracené dítě.

Zdvořile se představila Saře Sebastianssonové a překvapilo ji, jakou silou jí žena stiskla ruku. Připadalo jí, že tak silný stisk se vůbec nehodí ke strachu a k únavě v její tváři. Také jí neuniklo, že si paní Sebastianssonová stále přetahuje rukávy svetru přes hřbety rukou. Vypadalo to jako automatický, naučený pohyb. Skoro jako by ruce schovávala.

Že by měla modřiny? pomyslela si Fredrika. Jestli jí manžel bije, měli bychom to co nejdříve zjistit.

Musela však začít z jiného konce.

„Můžeme jít dovnitř, jestli chcete. Ať tu nestojíme na dešti.“

„Mně to nevadí,“ odvětila Sara Sebastianssonová přiskrceným hlasem.

Fredrika chvilku přemýšlela, co na to říct. Pak odpověděla:

„Jestli tu chcete zůstat kvůli své dceři, pak vás můžu ujistit, že kdyby se objevila, všichni ostatní by si jí hned všimli.“

Kromě toho to není moc pravděpodobné, chtělo se jí dodat. Poslední větu si však nechala pro sebe.

„Lilian,“ pronesla Sara Sebastianssonová.

„Prosím?“

„Jmenuje Lilian,“ zopakovala. „A zůstanu tady.“ Svá slova zdůraznila zavrtěním hlavy. „Ne, díky, kávu si nedám.“

Fredrika dobře věděla, jaké problémy jí dělá být ve službě osobní. V tom ohledu byla úplně nemožná, typická kancelářská myš. Bavilo ji číst, psát a analyzovat. Zato jakýkoliv druh výslechů nebo rozhovorů jí byl naprosto cizí. Prostě nevěděla, jak na to. Vždycky ji fascinovalo, když viděla Alexe, jak tu a tam člověku, se kterým právě mluvil, položil ruku na rameno. To by ona nikdy neudělala. Ba co víc: sama nesnášela, jestli-

že na ni někdo sahal, byť to bylo jen na rameno nebo na ruku. Dělal se jí doslova špatně, pokud se některý z kolegů snažil odlehčit situaci tím, že ji příliš silně poplácal po zádech nebo ji dokonce objal kolem pasu. Tenhle typ fyzického kontaktu vysloveně nenáviděla, což také většina lidí rychle pochopila. Ovšem našly se i výjimky. Fredrika sebou trhla. Ze soukromých myšlenek ji vyrušil hlas paní Sebastianssonové:

„Proč by tam nechávala boty?“

„Prosím?“

„Lilian nechala pod sedadlem sandály. Něco ji muselo hrozně rozrušit, jinak by nikdy neodešla bosa. Nebo by se aspoň na někoho obrátila, někoho by poprosila o pomoc.“

„Ani kdyby se probudila a zjistila, že jste pryč? Třeba zpanikařila a bez přemýšlení vystoupila.“

Sara Sebastianssonová zavrtěla hlavou.

„To neznáte Lilian. Takhle jsme ji nevychovali. Naučili jsme ji jednat a uvažovat prakticky. Obrátila by se na někoho, kdo by seděl poblíž. Třeba na tu paní přes uličku. S tou jsme si cestou chvíli povídaly.“

Fredrika využila šance stočit hovor jiným směrem.

„Říkala jste *my*?“

„Prosím?“

„*Takhle jsme ji nevychovali*. Máte na mysli svého manžela?“

Paní Sebastianssonová upřela pohled kamsi za Fredričino rameno.

„Ano. Jsme rozvedení, ale Lilian jsme samozřejmě vychovávali společně.“

„Máte střídavou péči?“ zeptala se Fredrika.

„Jsme od sebe teprve krátce,“ odvětila Sara pomalu. „Zatím ještě nemáme žádné zaběhlé zvyky. Lilian občas bývá přes víkend u svého otce, ale většinu času tráví u mě. Uvidíme, jak to bude dál.“

Sara Sebastianssonová se zhluboka nadechla a při výdechu se jí roztrásl spodní ret. Její popelavě šedá pleť kontrastovala se zrzavými vlasy. Dlouhé ruce měla pevně založené na prsou. Fredrika si všimla nehtů na jejích nohou a překvapila ji jejich barva. Modrá.

„Hádali jste se o to, u koho bude Lilian bydlet?“ pokračovala Fredrika opatrně.

Paní Sebastianssonová sebou trhla.

„Vy myslíte, že ji mohl unést Gabriel?“ zeptala se a pohlédla Fredrice přímo do očí.

Fredrika si domyslela, že Gabriel zřejmě bude otec zmizelé dívky.

„Nic si nemyslíme,“ odpověděla rychle. „Jen musíme zvážit všechny možné scénáře, které... Jen se snažíme pochopit, co se Lilian mohlo stát.“

Sara Sebastianssonová ještě víc nahrabila ramena. Kousla se do spodního rtu a upřeně zírala do země.

„S Gabrielem... jsme se občas... hádali..., chci říct, hádáme. Jednou, ačkoli to už je dávno, jsme se hádali i o Lilian. Ale nikdy jí neublížil. Nikdy.“

Fredrice neuniklo, jak si Sara Sebastianssonová opět stahuje rukávy. Rychle usoudila, že pokud paní Sebastianssonovou její bývalý manžel opravdu bil, nebo snad ještě bije, určitě jí to ta žena neřekne tady a teď. Na stanici se pak podívá, jestli nenajde nějaká policejní oznámení. Se Sařiným bývalým manželem si každopádně musejí promluvit.

„Mohla byste mi říct, co přesně se stalo na nádraží ve Flemingsbergu?“ zeptala se Fredrika doufajíc, že tohle téma bude paní Sebastianssonové méně nepříjemné.

Sara Sebastianssonová několikrát mlčky přikývla. Jen ať se mi tu nerozbrečí, modlila se v duchu Fredrika. S pláčem si totiž nevěděla rady. V soukromí ano, ale v práci nikdy.

„Vystoupila jsem na peron. Chtěla jsem si zavolat,“

spustila váhavě paní Sebastianssonová. „Volala jsem kamarádovi.“

Fredrika se zarazila. Kvůli dešti se nemohla pořádně soustředit. Kamarádovi?

„To jste mu nemohla zavolat normálně z vlaku?“

„Nechtěla jsem probudit Lilian,“ odvětila Sara Sebastianssonová rychle.

Až příliš rychle. Kolegům, kteří s ní mluvili předtím, navíc řekla, že šla telefonovat ven, protože seděly v takzvaném tichém vagonu, kde je telefonování zakázáno.

„Byla hrozně unavená,“ pokračovala paní Sebastianssonová téměř šeptem. „Jezdíváme do Göteborgu za mými rodiči. „Nejspíš se musela nastydnout, protože jinak cestou nikdy nespí.“

„Chápu,“ přikývla Fredrika a na chvíli se odmlčela, než položila další otázku:

„Takže jste vystoupila proto, aby Lilian neslyšela, komu voláte?“

Sara Sebastianssonová se vzdala bez boje.

„Máte pravdu. Nechtěla jsem, aby Lilian ten hovor slyšela,“ přikývla pomalu.

„S Andersem se známe teprve krátce. Nemá smysl, aby se o něm Lilian dozvěděla už teď.“

Protože by to vyklopila tatínkovi, který zřejmě svou bývalou manželku mlátí i po rozvodu, doplnila ji v duchu Fredrika.

„Mluvili jsme spolu sotva minutu. Ani ne. Chtěla jsem mu jen říct, že budeme za chvíli doma, že ke mně může večer přijít, až uložím Lilian.“

„A dál?“

Sara Sebastianssonová přešlápla a ztěžka si povzdychla. Z jejího držení těla bylo patrné, že na to, co přijde, opravdu nerada vzpomíná.

„Bylo to celé nepochopitelné,“ odvětila Sara Sebastianssonová vyčerpaným hlasem. „Vůbec to nechápu.“

Unaveně zavrtěla hlavou.

„Na nástupišti mě oslovila jedna paní. Nebo spíš slečna. Celkem vysoká, hubená, vypadala ztrhaně. Rozhazovala rukama a křičela něco o tom, že má nemocného psa. Myslím, že si vybrala mě, protože jsem stála dál od ostatních lidí. Z toho, co říkala, jsem pochopila, že chtěla sjet dolů po eskalátoru, ale že pes najednou dostal křeč a svalil se na zem.“

„Křeč? Pes?“

„Jo. Tak to povídala. Že tam prý leží a potřebuje s ním pomoci, sama že ho na ten eskalátor nedostane. Skoro celý život jsem mívala psa a viděla jsem, jak je zoufalá. Tak jsem jí pomohla.“

Sara Sebastianssonová umlkla. Fredrika si zamysleně mnula ruce.

„Nenapadlo vás, že by vám ten vlak mohl ujet?“

Poprvé během rozhovoru měla paní Sebastianssonová ostrý hlas i pohled.

„Když jsem vystupovala, ptala jsem se průvodčího, jak dlouho tam budeme stát. Říkal minimálně deset minut. *Minimálně.*“ Sara Sebastianssonová zdvihla ruce a roztáhla dlouhé štíhlé prsty. Deset prstů, deset minut. Ruce se jí lehce třásly, stejně jako spodní ret.

„Deset minut,“ opakovala šeptem. „Proto jsem šla té slečně se psem pomoci. Myslela jsem si, byla jsem si jistá, že to stihnu.“

Fredrika se klidně nadechla.

„Viděla jste vlak odjíždět?“

„Zrovna jsme toho psa dostaly na eskalátor,“ odvětila paní Sebastianssonová chvějícím se hlasem. „Zrovna jsme ho dostaly nahoru, když vtom jsem se otočila a uviděla, že se vlak pomalu rozjíždí.“

Zalapala po dechu a pohlédla Fredrice do tváře.

„Nevěřila jsem svým očím,“ pokračovala a po tváři jí stékala osamělá slza. „Připadalo mi to jako z nějakého

hororu. Seběhla jsem po eskalátoru jako šílená a utíkala za vlakem. Jenže nezastavil. Nezastavil!“

Fredrika sice neměla děti, přesto v ní ta slova vzbudila hrůzu. Sevřel se jí žaludek.

„Paní na informacích ve Flemingsbergu mi pomohla do vlaku zavolat. A hned jsem skočila do taxíku.“

„A co ta slečna se psem?“

Sara Sebastianssonová si otřela koutek oka.

„To bylo trochu divné. Zmizela. Hodila toho psa na vozík pro pošťáky, který zrovna stál u eskalátorů, a vyběhla ven. Pak už jsem ji neviděla.“

Obě ženy stály chvíli mlčky, zabrané do svých myšlenek. První přerušila ticho paní Sebastianssonová:

„Víte, že jsem se vlastně ani nebála? Tedy potom, co jsem zavolala do toho vlaku. Přišlo mi zbytečné si kvůli něčemu takovému dělat starosti. Říkala jsem si, že to Lilian ten kousek z Flemingsbergu na hlavní nádraží zvládne sama.“

Olízla si rty a nahlas se rozplakala.

„Dokonce jsem si v tom taxíku udělala pohodlí. Zavřela jsem oči a na chvíli si zdřímla. *Spala jsem*, zatímco nějaký šílenec unesl moji holčičku.“

Fredrika věděla, že tuhle bolest nedokáže utiřit. S největším sebezapřením udělala to, co jinak nikdy nedělala: natáhla ruku a pohládila tu zoufalou matku po rameni.

Pak si všimla, že přestalo pršet. Od Lilianina zmizení uběhla další hodina.

Dostat se z Flemingsbergu autobusem bylo složitější, než si Jelena představovala.

„Nesmíš jet vlakem, taxíkem ani autem,“ nařídil jí Muž ráno, když nejméně posté probírali všechny detaily plánu. Pojedeš autobusem na zastávku Skärholmen a pak metrem. Jasný?“

Jelena horlivě přikývla.

Jasný. Udělá všechno, co bude v jejích silách.

V žaludku ji nervózně šimralo. Modlila se, aby všechno vyšlo podle plánu. Kdyby se Muži nepodařilo to dítě unést, byl by vzteky bez sebe.

Jelena nenápadně pohlédla na hodinky. Uběhla víc než hodina. Nejdřív měl autobus zpoždění a pak ještě musela čekat na metro. Už brzy bude doma a dozví se, jak to dopadlo. Zpoceně dlaně si utírala o džíny. Nikdy si nemohla být zcela jistá, co dělá správně a co špatně. Zjistila to teprve, jestliže ji Muž buď pochválil, nebo potrestal.

Poslední dobou s ní ale byl spokojený. Dokonce se naučila i řídit a pořádně mluvit.

„Musíš artikulovat, aby ti bylo rozumět,“ napomínal ji Muž. „Hrozně huhňáš. A taky se musíš zbavit toho tiků. Tím akorát někoho vyděsíš.“

Jelenu to stálo nemalé úsilí, nakonec se jí to však po-

dařilo. Teď jí jen občas trochu cuklo v oku, ale jenom, když byla nervózní. V klidu už se jí to vůbec nestávalo.

„Tak je šikovná,“ pochválil ji Muž a pohladil ji po tváři.

Jelenu to zahřálo u srdce. Doufala, že až se vrátí domů, dostane se jí další pochvaly.

Metro konečně dorazilo do stanice, kde měla vystoupit. Jelena se musela přemáhat, aby se samým vzrušením nedala do běhu. Musí jít pěkně klidně a nenápadně, aby si jí nikdo nevšiml. Oči upírala do země a prsty si pohrávala s pramínkem vlasů.

Když vyšla na ulici, pršelo. Déšť jí zastíral výhled. To ale nevadilo. I tak ho viděla. Jejich pohledy se na kratičký okamžik střetly. Jeleně se zdálo, že na jeho rtech zahlédla úsměv.

Peder Rydh nevěřičně sledoval Fredričiny utěšovací pokusy. Hladila Saru Sebastianssonovou po rameni se stejným odporem, jako když člověk ze slušnosti štitivě hladí kamarádova prašivého psa. Lidé jako ona nemají u policie co dělat. Tady jde hlavně o umění jednat s lidmi. Se všelijakými lidmi. S *jakýmkoliv* lidmi. Peder si podrážděně odfrkl. Nápad zaměstnávat u policie civilisty byla pěkná pitomost.

„Policie potřebuje nové posily a nový pohled na věc.“ Tak znělo vysvětlení shora.

Fredrika sice Pederovi několikrát vysvětlila, co všechno studovala, ale jemu to upřímně řečeno bylo úplně jedno. Používala příliš mnoho nadmíru dlouhých slov. Jenom všechno komplikovala. Uplatňovala moc rozumu a málo intuice. Zkrátka se na tuhle práci ani v nejmenším nehodila.

Peder s obdivem sledoval, s jakou vervou policejní odboráři protestují proti postavení a statusu, jakému se v řadách policie dostává civilistům. Vždyť nemají vůbec žádné relevantní zkušenosti. Úplně postrádají ony výjimečné schopnosti, které se dají získat jen tím, že se člověk vypracuje od píky. Na to je potřeba odsloužit si minimálně pár let v hlídkovém voze. Každý den se potýkat s opilci. S muži, kteří mlátí svoje ženy.

Vozit domů opilé děti a uklidňovat jejich rodiče. Vyřázet dveře od bytů, kde umírají a hnijí osamělé existence.

Peder potřásl hlavou. Teď měl jiné starosti než neschopné kolegy. V duchu si opakoval, co se zatím dozvěděl od vlakového personálu. Průvodčímu Henrymu Lindgrenovi trochu moc jela pusa, ale zato měl smysl pro detail a výtečnou paměť. Vlak vyjížděl z Göteborgu v 10:50. Do Stockholmu dorazil s osmiminutovým zpožděním ve 14:07.

„To zpoždění ve Flemingsbergu jsem nehlásil já, nýbrž Arvid,“ zdůraznil Henry.

Smutně se díval na vlak stále ještě stojící na nástupišti. Všechny jeho dveře byly otevřené a zely jako velké černé díry. Henry si zoufale přál, aby z jedné z těch děr najednou vyskočila ta ztracená holčička. V duchu si představoval, že se třeba někde ve vlaku zapomněla, znovu usnula a teď se probudila. S jistotou, jaké jsou schopní jen dospělí, však věděl, že to není možné. Do vlaku nastupovali a zase z něj vystupovali jedině policisté a technici. Na uzavřeném nástupišti dál intenzivně hledali stopy po ztraceném dítěti. Henry se nemohl zbavit knedlíku v krku.

Peder pokračoval ve výslechu:

„Říkal jste, že jste na to dítě dohlížel. A dál?“

Když měl Henry vylíčit, jak to, že holčičku na chvíli spustil z očí, jako by se Pederovi scvrkával před očima a zestárl o několik let.

„Nemohl jsem být na víc místech zároveň,“ povzdychl si. „Jak už jsem vám říkal, v několika vagoněch byly cestou problémy. Musel jsem tam tu malou na chvíli nechat a jít do třetího vagonu. Ale vysílačkou jsem volal Arvida. Volal jsem ho několikrát a nahlas, jenomže se nehlásil. Myslím, že mě neslyšel. Jako by snad ani neměl vysílačku zapnutou.“

Peder se rozhodl Arvidovo chování nekomentovat.

„Takže jste ji tam nechal samotnou. To jste ani nepožádal nikoho z cestujících, aby na ni zatím dohlédl?“ ptal se dál Peder.

Henry dramaticky rozhodil rukama.

„Vždyť jsem šel jen do vedlejšího vagonu!“ téměř vykřikl. „A myslel jsem si, myslel jsem, že se hned vrátím. A taky že jo.“

Hlas se mu roztrásl.

„Nechal jsem ji samotnou ani ne tři minuty. Vrátil jsem se, jen co vlak zastavil a lidi začali vystupovat. Jenže to už byla pryč. A nikdo si nevšiml, že by vstala a odešla.“

Henry pokračoval přidušeným hlasem:

„Jak je to vůbec možné? Jak to, že si nikdo ničeho nevšiml?“

O tom Peder něco věděl. Řekněte deseti lidem, ať vám popíšou zločin, jehož byli svědky, a dozvíte se deset různých verzí toho, co se stalo, jak se to stalo a co měl pachatel na sobě.

Co mu ale přišlo divné, bylo chování Arvida Melinse. Nejdřív nechal odjet vlak z Flemingsbergu, přestože věděl, že Sara Sebastianssonová vystoupila, a pak navíc neodpovídal na Henryho volání.

Peder rychle Arvida Melinse vyhledal. Ten seděl sám na lavičce na nástupišti a vypadal nanejvýš nervózně. Když uviděl Pedera přicházet, zdvihl oči od země a zeptal se:

„Budeme už moct jít? Nemůžu tady prosedět celý den.“

Peder se posadil vedle něj na lavičku, schválně demonstrativně pomalu, pohlédl mu zpřímá do očí a klidně opáčil:

„Jestli jste si nevšiml, ztratilo se dítě. Co můžete mít důležitějšího na práci než nám pomoci ho najít?“

Poté už mu toho Arvid Melins moc nepověděl, nepočítaje přímé odpovědi na přímé otázky.

„Co jste řekl té paní, která se vás ve Flemingsbergu ptala, jak dlouho tam budete stát?“ zeptal se Peder přísným tónem a přistihl se, že s Arvidem Melinsem mluví jako s drzým školákem.

„To už si přesně nepamatuju,“ odpověděl průvodčí vyhýbavě.

Peder v duchu konstatoval, že Arvid Melins, kterému mohlo být kolem třiceti let, odpovídal asi tak, jak si Peder představoval, že mu jednou v pubertě budou odpovídat jeho děti.

„*Kam jdeš? – Ven! – Kdy přijdeš? – Nevím!*“

„Ale pamatujete si, že jste s paní Sebastianssonovou mluvil?“ pokračoval Peder.

Arvid Melins zavrtěl hlavou.

„Ani ne.“

Peder měl sto chutí ho proplesknout, Arvid Melins však klidným tónem pokračoval:

„Chci říct, na tu samou otázku už se mě ptala spousta lidí. Myslím, že si vzpomínám, že jsem s ní mluvil. Ale snad je dospělá, ne?“ pronesl přidušeným hlasem a teprve teď si Peder všiml, jak to v něm vře. „To, že jsem řekl, že tam vlak bude stát deset minut, přece neznamená, že jsem jí to slíbil. Všichni, *všichni* cestující se chtějí dostat co nejdřív domů. Nikdo si nikdy nestěžoval, že jsme vyjeli dřív, než se řeklo. *Nikdy*. Proč vůbec z toho nástupiště odcházela? Kdyby tam normálně zůstala, tak by slyšela, jak jsem hlásil odjezd.“

Arvid Melins kopl do prázdné plechovky od coca-coly. Ta se se zlobným rachotem odkutálela na druhou stranu nástupiště.

Peder si pomyslel, že jestli se ta holčička v pořádku nenajde, Arvid Melins ani Henry Lindgren nejspíš ještě dlouho nebudou mít klidné spaní.